



El temps ens ha donat la raó

Quan al gener del 2013 vaig donar a conèixer en un ple la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, rebuda pocs dies abans, en la qual declarava il·legal la modificació del POUM i nul·la la llicència del Centre Lúdic les Bruixes, després d'escoltar als assessors i al servei territorial d'urbanisme de la Generalitat, vaig ser conscient que aquell sens dubte seria el repte més difícil del meu mandat com alcalde. Semblava que tot fins aquell moment ens hagués anat de cara malgrat la crisi i el patiment que comportava a moltes famílies d'Altavulla. Havia aconseguit, en la darrera reunió que va fer el director general de RENFE Miguel Àngel Remacha, el compromís que tots els trens regionals que passessin per l'estació s'aturessin, també eren dies feliços quan Ensenyament donava el vist i plau al Batxillerat per Altavulla i la negociació amb Governació i la seva llavors responsable, Rosanna Camps, per fer possible el canvi d'inversions que van permetre la tercera fase de Marquès de Tamarit. Haviem aconseguit la tan desitjada revisió cadastral, la seu dels Jocs Mediterranis i, de sobte, això: Un dels principals espais d'oci recuperats per a la població estava condemnat.

És cert que els deutes del llogater amb el propietari i les dificultats comercials per les que travessa el món del cinema haguessin portat també al tancament de les sales, però aquest imprevist feia que el que s'hagués produït d'una forma natural, amb un canvi de llogater i de negoci, fos com una bomba que m'esclata en les mans sense ser responsable d'aquesta situació. Han estat mesos d'incomprensió, de pressions, de reunions, d'esforços, de negociacions, d'amenaques i fins i tot d'insults. La població estava desconcertada pels rumors malintencionats que llençaven aquells que ho volien aprofitar per treure rendiment electoral. Sobretot, en uns moments en que la majoria de la gent desconfia dels polítics en general, era una situació propícia per arrelar les mentides i les mitges veritats.

Des del primer moment vaig dir i fer el que considerava millor. Les circumstàncies havien posat sota la meua direcció aquest moment de la història d'Altavulla. Podia haver desviat el cop, dient que jo no tenia res a veure i utilitzar totes les dilacions possibles (tenint en compte que la sentència era ferma i sense possibilitat de recurs). Podíem haver iniciat un llarg litigi de dubtós resultat i que es resolgués quan jo ja no fos alcalde, possiblement hagués estat el més fàcil. Però no ho vaig acceptar, entenia que havíem de fer front amb decisió al risc de portar a terme una negociació múltiple per solucionar un tema que, si sortia malament, segurament comportaria una indemnització a pagar per l'ajuntament (dineros de la població) inassequible fins al cap de molts anys. També hem de recordar que, en el seu dia, la compensació urbanística per donar la llicència del Centre Lúdic eren els terrenys on avui estan construïts l'Institut, l'escola del Roquissar i el Po-

liesportiu i que, amb tota probabilitat i com en algun moment es va posar sobre la taula, el propietari podria haver reclamat una compensació mil·lionària. S'havia de solucionar el problema urbanístic i una vegada solucionat, la firma Mercadona estava disposada a comprar els terrenys, enderrocar i construir un nou espai comercial.

Haviem d'elaborar una estratègia i un projecte per convèncer a tothom: al propietari perquè veiés que la millor manera de recuperar els diners invertits no era denunciar l'ajuntament sinó adequar els terrenys per poder vendre; a comerç de la Generalitat per fer-li veure que aquella era la millor sortida per a tothom; al propietari dels terrenys on ara es situa la rambla perquè els cedís gratuïtament a l'ajuntament per donar compliment a una de les exigències de la sentència judicial com era l'accés directe a Marquès de Tamarit; a Urbanisme que el problema l'haviem de solucionar amb ells; al departament d'Agricultura per re-naturalitzar un dels aparcaments existents com deia la sentència; convèncer Mercadona que si volia venir a Altavulla havia d'esperar uns dos anys de temps necessari i, finalment, convèncer a

una ciutadania que no entenia com uns cinemes únics a la comarca havien de desaparèixer. Passat el temps es pot dir que Mercadona hauria ofert a l'operador dels cinemes la possibilitat de mantenir dues sales i que la resposta de l'explotador hauria estat negativa dient que volia mantenir totes les sales o res.

En tot aquest temps sempre havia manifestat que estàvem actuant en interès de la població i que el temps ens donaria o ens treuria la raó. I ara arriba, finalment, el moment de dir que gràcies a tothom, en especial als tèc-

nicis i assessors municipals, als treballadors de l'ajuntament, a la Generalitat, al propietari, al Mercadona, a l'equip de govern i al suport de la majoria de la població, avui podem veure una imatge molt diferent de la que teníem escassament fa uns mesos i que a tots ens va impactar la visió d'uns locals abandonats i destruïts pel vandalisme. Ara, cada dia que passem, veiem una rambla que connecta amb l'antiga carretera (una reivindicació històrica dels veïns finalment aconseguida), una nova parada d'autobús, un local que, a diferència d'altres, tenen un impacte visual reduït i uns empresaris que fan negoci però donant feina a gent d'Altavulla amb contractes indefinits. Al ritme ràpid que van complir l'objectiu d'obrir el nou espai el 26 de març. Un espai que a més de l'establiment comercial hi ha l'esforç d'aquest alcalde per fer possible que Altavulla tingui una zona remodelada i una entrada al poble digne per a la seva gent.

Fèlix Alonso Cantorné

